

prima instanță: Judecătoria Hîncești
Judecător: N. Berbec
instanța de apel: Curtea de Apel Chișinău
Judecători: A. Minciuna, L. Popova, A. Danilov

ÎNCHEIERE

26 iulie 2017

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

în componența:

Președintele completului, judecător
Judecători

Tatiana Vieru
Nicolae Craiu, Oleg Sternioală

examinând admisibilitatea recursului declarat de către Vladimir Gonța,
în cauza civilă la cererea de chemare în judecată depusă de Vladimir Gonța
împotriva Primăriei Drăgușenii Noi raionul Hîncești cu privire la anularea dispoziției
de concediere, înscrierilor din carnetul de muncă, restabilirea în funcție, încasarea
restanței la salariu, indemnizației pentru concediul de odihnă nefolosit, repararea
prejudiciului material și moral,

împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 1 martie 2017, prin care a fost
respins apelul depus de Vladimir Gonța, fiind menținută hotărârea Judecătoriei
Hîncești din 22 aprilie 2016,

c o n s t a t ă:

La 4 februarie 2016 Vladimir Gonța a depus cerere de chemare în judecată
împotriva Primăriei Drăgușenii Noi, r-nul Hîncești cu privire la anularea dispoziției
de concediere, înscrierilor din carnetul de muncă, restabilirea în funcție, încasarea
restanței la salariu, indemnizației pentru concediul de odihnă nefolosit, repararea
prejudiciului material și moral.

În motivarea acțiunii reclamantul a indicat că, la 06 ianuarie 2012 a fost angajat
în calitate de șofer la Primăria comunei Drăgușenii Noi, r-nul Hîncești cu un salariu
lunar de 2 500 lei. În luna iulie 2015 alegerile locale au fost câștigate de un alt primar
al comunei.

La 7 iulie 2015 noul primar Gonța Petru a fost prezentat locuitorilor satului
Drăgușenii Noi, r-nul Hîncești de către comisia electorală.

Menționează reclamantul că, la 8 iulie 2015 a depus o cerere în adresa Primăriei Drăgușenii Noi raionul Hîncești privind transferul său din funcția de șofer al Primăriei Drăgușenii Noi, r-nul Hîncești în funcția de paznic al Parcului de agrement din centrul comunei Drăgușenii Noi, r-nul Hîncești. La 8 iulie 2015 Primarul Gonța Petru a respins cererea pe motiv că, în funcția respectivă se află o altă persoană.

Susține reclamantul că ulterior, prin dispoziția nr. 36 din 14 iulie 2015 a Primarului Primăriei Drăgușenii Noi raionul Hîncești a fost concediat din funcția de șofer al Primăriei Drăgușenii Noi, r-nul Hîncești fără a înainta o cerere de concediere și fără a i se propune o altă funcție.

Astfel, relatează reclamantul că a depus plângere la Inspectoratul de Stat al Muncii, iar prin răspunsul nr. 282 din 14 octombrie 2015 a fost informat despre faptul că, dispoziția Primarului Primăriei Drăgușenii Noi raionul Hîncești nr. 36 din 14 iulie 2015 este ilegală, fiind emisă și semnată contrar legii, deoarece nu a fost indicat motivul concedierii și nu este clar care documente au stat la baza emiterii dispoziției nr. 36 din 14 iulie 2015 privind concedierea sa.

Reiterează reclamantul că, angajatorul nu a asigurat achitarea la desfacerea contractului individual de muncă a compensațiilor pentru concediile anuale de odihnă nefolosite, încălcându-se prevederile art. 143 alin. (1) Codul Muncii.

Solicită reclamantul, anularea dispoziției nr. 36 din 14 iulie 2015 a Primarului Primăriei Drăgușenii Noi raionul Hîncești cu privire la concediere sa; anularea înscrisurilor din carnetul de muncă nr. AA 0105961 privind concedierea salariatului din funcția de șofer al Primăriei Drăgușenii Noi, r-nul Hîncești; restabilirea în funcția de șofer al Primăriei Drăgușenii Noi, r-nul Hîncești; încasarea din contul Primăriei Drăgușenii Noi, r-nul Hîncești în beneficiul său a salariului neachitat pentru întreaga perioadă de absență forțată de la muncă din luna iulie 2015 - noiembrie 2015 în sumă de 12 500 lei; încasarea despăgubirii pentru întreaga perioadă de absență forțată de la muncă în mărime de 4 salarii medii, conform art. 90 alin. (2) lit. a) Codul Muncii, ce constituie 10 000 lei; încasarea indemnizației de concediu pentru perioada anilor 2014, 2015 în mărime de 5 000 lei; compensația cheltuielilor suplimentare în mărime de 4 salarii medii lunare ce constituie 10 000 lei, prejudiciul moral în mărime de 50 000 lei și cheltuielile de asistență juridică.

Pe parcursul examinării pricinii, Vladimir Gonța a depus cerere de concretizare a acțiunii, solicitînd anularea dispoziției nr. 36 din 14 iulie 2015 a Primarului Primăriei Drăgușenii Noi raionul Hîncești cu privire la concediere sa; anularea înscrisurilor din carnetul de muncă nr. AA 0105961 privind concedierea salariatului din funcția de șofer al Primăriei Drăgușenii Noi, r-nul Hîncești; restabilirea în funcția de șofer al Primăriei Drăgușenii Noi, r-nul Hîncești; încasarea din contul Primăriei Drăgușenii Noi, r-nul Hîncești în beneficiul său a salariului neachitat pentru întreaga perioadă de absență forțată de la muncă cu obligarea pîrîtului de a achita salariul în mărime de 99,66 lei pentru fiecare zi; încasarea indemnizației de concediu pentru perioada anilor 2014, 2015 în mărime de 5 980 lei; compensația cheltuielilor

suplimentare în mărime de 4 salarii medii lunare ce constituie 11 960 lei, prejudiciul moral în mărime de 50 000 lei și cheltuielile de asistență juridică (f.d. 23-24).

Prin hotărârea Judecătorei Hîncești din 22 aprilie 2016 acțiunea a fost respinsă ca depusă cu omiterea termenului de prescripție (f.d. 41-47).

Prin încheierea Curții de Apel Chișinău din 21 iunie 2016 nu a fost dat curs cererii de apel depusă de Vladimir Gonța, fiindu-i acordat termen lui Vladimir Gonța pînă la 02 august 2016 ora 14:20 pentru prezentarea apelului motivat (f.d. 53-54).

Prin încheierea Curții de Apel Chișinău din 2 august 2016 cererea de apel depusă de Vladimir Gonța a fost restituită, deoarece apelantul nu a depus cerere de apel motivată (f.d. 72-73).

Prin decizia Curții Supreme de Justiție din 14 decembrie 2016 a fost admis recursul depus de Vladimir Gonța, fiind casată încheierea Curții de Apel Chișinău din 02 august 2016 cu restituirea cauzei la Curtea de Apel Chișinău pentru judecarea apelului (f.d. 92-97).

Prin decizia Curții de Apel Chișinău din 1 martie 2017, a fost respins apelul depus de Vladimir Gonța, fiind menținută hotărârea Judecătorei Hîncești din 22 aprilie 2016 (f.d. 117-121).

La 18 aprilie 2017, Curtea de Apel Chișinău a expediat în adresa participanților la proces copia deciziei adoptate (f.d. 122).

La 2 mai 2017, Vladimir Gonța a depus recurs împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 1 martie 2017, solicitând admiterea recursului, casarea deciziei instanței de apel și hotărârii primei instanțe cu remiterea pricinii în instanța de fond pentru examinarea pricinii.

La 4 iulie 2017, Vladimir Gonța a depus recurs suplimentar împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 1 martie 2017, solicitând admiterea recursului, casarea deciziei instanței de apel și hotărârii cu remiterea pricinii în instanța de fond pentru examinarea pricinii.

Recurentul, Vladimir Gonța, în motivarea recursului a indicat că instanțele de judecată la adoptarea hotărârilor contestate, au aplicat și interpretat eronat normele dreptului material aplicabile raportului juridic litigios. Recurentul menționează că Primăria Drăgușenii Noi raionul Hîncești nu a prezentat probe veridice, care ar confirma data recepționării de către el a dispoziției nr. 36 din 14 iulie 2015 privind concedierea sa. Susține recurentul că în luna iulie 2015 a cunoscut despre faptul că Primarul Primăriei Drăgușenii Noi raionul Hîncești a respins cererea sa cu privire la transferul său din funcția de șofer al Primăriei Drăgușenii Noi, r-nul Hîncești în funcția de paznic al Parcului de agrement din centrul comunei Drăgușenii Noi, r-nul Hîncești. Menționează recurentul că despre emiterea dispoziției nr. 36 din 14 iulie 2015 privind concedierea sa a cunoscut ulterior, iar la 01 noiembrie 2015 a depus plângere la Inspekția de Stat a muncii. Totodată a depus și cerere de chemare în judecată împotriva Primăriei Drăgușenii Noi raionul Hîncești cu privire la anularea dispoziției de concediere, înscrierilor din carnetul de muncă, restabilirea în funcție, încasarea restanței la salariu, indemnizației pentru concediul de odihnă nefolosit,

repararea prejudiciului material și moral, iar prin încheierea instanței de judecată, cererea de chemare în judecată a fost restituită, deoarece copiile anexate la materialele pricini nu au fost certificate în modul prevăzut de lege.

Astfel consideră recurentul că odată cu depunerea plîngerii la Inspekția de Stat a muncii, cît și a cererii de chemare în judecată, termenul de prescripție a fost întrerupt.

În conformitate cu art. 439 alin. (2) Codul de procedură civilă, după parvenirea dosarului, un complet din 3 judecători decide asupra admisibilității recursului, dispune expedierea copiei de pe recurs intimatului, cu înștiințarea despre necesitatea depunerii obligatorii a referinței timp de o lună de la data primirii acesteia. În cazul neprezentării referinței în termenul stabilit, admisibilitatea recursului se decide în lipsa acesteia.

La 22 mai 2017, în conformitate art. 439 alin. (2) din Codul de procedură civilă, Curtea Supremă de Justiție i-a comunicat cererea de recurs Primăriei Drăgușenii Noi raionul Hîncești, informându-o că referința se depune în termen de o lună de la data primirii scrisorii. În mod corespunzător, dacă referința nu a fost prezentată în termenul stabilit, admisibilitatea recursului se decide în lipsa acesteia

Pîna la examinarea pricinii, Primăria Drăgușenii Noi raionul Hîncești, nu a depus referință la cererea de recurs, prin care să-și exprime opinia referitor la recursul declarat.

Analizând admisibilitatea recursului, conform art. 440 din Codul de procedură civilă, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că cererea de recurs formulată de Vladimir Gonța este inadmisibilă, din următoarele motive.

În conformitate cu art. 439 alin. (3) Codul de procedură civilă, judecătorul raportor verifică încadrarea în prevederile legii a temeiurilor invocate în recurs și face un raport verbal în fața completului de judecată instituit în conformitate cu alin.(2).

Materialele cauzei dovedesc faptul că recursul nu a fost examinat anterior, fiind respectate, totodată, dispozițiile art. 430 din Codul de procedură civilă.

În conformitate cu art. 434 alin. (1) Codul de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărîrii sau a deciziei integrale.

Astfel, prin prisma dispoziției citate, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție constată recursul declarat de Vladimir Gonța în termen.

Din considerentele prezentate mai sus, instanța observă că cererea de recurs nu a întrunit temeiurile de inadmisibilitate prevăzute de art. 433 alin. b), c), d) din Codul de procedură civilă.

În continuare, audiind raportul verbal al judecătorului-raportor și verificând încadrarea în dispozițiile art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă a temeiurilor invocate în recurs, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție constată existența temeiului prevăzut la art. 433 lit. a) CPC, din următoarele considerente.

În conformitate cu art. 432 alin. (1) din Codul de procedură civilă, părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural. Temeiurile declarării recursului sunt enumerate exhaustiv în alineatele (2), (3) și (4) ale acestui articol.

Rațiunea acestor dispoziții legale fundamentează ideea potrivit căreia judecarea recursului exercitat conform Secțiunii II-a, Capitolul XXXVIII din Codul de procedură civilă, are un caracter devolutiv și privește doar problemele de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, nu și temeinicia ei în fapt. În aceste condiții, trebuie observat caracterul extraordinar al aceste căi de atac, la care se poate recurge doar în cazurile excepționale enunțate de dispozițiile art. 432 alin. (2), (3), (4) din Codul de procedură civilă.

Din acest punct de vedere, completul Colegiului își propune să verifice esența și temeiurile recursului, precum și argumentele privind caracterul nelegal al deciziei atacate, în limitele în care au fost formulate și prin prisma drepturilor garantate de Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale (CEDO).

Instanța subliniază că în materie civilă Convenția nu garantează un drept de recurs, dar că o eventuală procedură de examinare a admisibilității acestuia face incident articolul 6 (a se vedea, *inter alia*, *Kukkonen v. Finlanda* (nr. 2), 13 ianuarie 2009, para. 24; *Akaki Tchaghiashvili v. Georgia*, 2 septembrie 2014, para. 34).

În plus, un stat care dispune de astfel de instanțe de recurs are obligația să se asigure că justițiabilii se bucură de principiile unui proces echitabil garantate de art. 6 alin. (1), în special de dreptul de acces la o instanță și de dreptul de a fi audiat. (a se vedea, *de exemplu*, *Erfar – Avef v. Grecia*, 27 martie 2014, para. 39 – 40; *Lebedinschi v. Republica Moldova*, 16 septembrie 2015, para. 32).

Cu privire la primul aspect, instanța de recurs observă că dreptul de acces la un tribunal al unei persoane poate fi limitat, inclusiv în cazul admisibilității contestațiilor înaintate prin intermediul căilor de atac, întrucât însăși natura sa solicită o reglementare specială din partea statului, care beneficiază de o anumită marjă de apreciere. În acest sens, condițiile pentru autorizarea unei cereri introduse pe o cale de atac extraordinară pot fi mai stricte decât condițiile instituite pentru o cale de atac ordinară (a se vedea, *inter alia*, *Marc Brauer v. Germania*, 1 septembrie 2016, para. 34; *Miessen v. Belgia*, 16 octombrie 2016, para. 64).

În același timp, în jurisprudența sa consecventă, Curtea Europeană a precizat că interpretarea normelor de procedură reprezintă o chestiune de drept intern și ține, în principiu, de competența instanțelor să evalueze motivele de admisibilitate a unei cereri de acest tip (*a se vedea*, *de exemplu*, *Kukkonen v. Finlanda* (nr. 2), *ibidem*, para. 25; *Vučković și alții v. Serbia (excepții preliminare)*, 25 martie 2014, para. 80; *Miessen v. Belgia*, *ibidem*, para. 70).

Astfel, în conformitate cu art. 433 lit. a) din Codul de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin.(2), (3) și (4).

În același context, alin. (2) și (3) ale art. 432 din Codul de procedură civilă prevăd exhaustiv cazurile în care se consideră că normele de drept material sau de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat, iar alineatul (4) stabilește că săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin.(3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au condus sau ar fi putut conduce la soluționarea greșită a pricinii, în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară sau în cazul în care erorile comise au condus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

Prin urmare, reglementările referitoare la formalitățile și termenele impuse de articolele 433 și 432 alin. (2)-(4) din Codul de procedură civilă urmăresc protejarea interesului părții, precum și competența asigurării interpretării unitare a legii de către Curtea Supremă de Justiție. Aceste limitări urmăresc un scop legitim, îndeplinind cerințele securității juridice și a bunei-administrații a justiției (a se vedea, *mutatis mutandis*, *Beniamin Nersesyan v. Armenia*, 19 ianuarie 2010, para. 22; *Erfar – Avef*, ibidem, para. 41, *Marc Brauer*, ibidem, para. 35; *Miessen*, ibidem, para. 67; *Trevisanato v. Italia*, 16 decembrie 2016, para. 36 - 37).

În speță, instanța constată că cererea de recurs declarată de către Vladimir Gonța este formulată în baza art. 432 (2) lit. a), b), (4), (5) așa cum prevede art. 437 alin. (1), lit. f) din Codul de procedură civilă.

Completul judiciar notează că-i revine obligația de a verifica dacă argumentele recurentului întrunesc condițiile necesare pentru a declara admisibil cererea acestuia, inclusiv dacă normele de drept invocate în favoarea punctului său de vedere sunt incidente la soluționarea fondului cauzei. Cu toate acestea, trebuie subliniat că din succesiunea actelor dosarului reiese că recurentul a reluat criticile formulate în faza procesuală anterioară și asupra cărora instanța de apel deja s-a pronunțat.

Prin urmare, Colegiul constată că încălcările invocate, exprimate sub forma unor enunțuri generale, fără a fi aprofundate, nu permit încadrarea lor în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) sau (4) din Codul de procedură civilă. Deci, în mod evident, lipsește o formulare suficientă și adecvată în ceea ce privește chestiunea de drept pusă în discuție pentru a identifica esența și temeiul cererii de recurs, impuse de art. 437 alin. (1) lit. f) din Codul de procedură civilă.

Cât privește dreptul justițiabilului „de a fi audiat”, garantat de Convenție, instanța notează că obligația de a motiva o hotărâre judecătorească poate varia în funcție de natura deciziei în cauză (a se vedea, *inter alia*, *Helle v. Finlanda*, 19 decembrie 1997, para. 55; *Latourniere v. Franța*, 10 decembrie 2002, para. 2; *Hansen v. Norvegia*, 2 octombrie 2014, para. 71 – 74). De fapt, în concepția instanței europene, art. 6 alin. (1) nu impune motivarea detaliată a deciziei unei instanțe de recurs care, întemeindu-se pe dispoziții legale specifice, respinge un recurs, ca fiind „lipsit de șanse de succes” (a se vedea, *mutatis mutandis*, *Kukkonen v. Finlanda* (nr. 2), ibidem, para. 24; *Beniamin Nersesyan*, ibidem, para. 23 – 24; *Akaki Tchaghiashvili*, ibidem, para. 34 sau *Papaioannou v. Grecia*, 2 iunie 2016, para. 45).

Mai mult, instanța observă că recurentul Vladimir Gonța a formulat prezenta cerere după ce au avut posibilitatea de a fi audiat de o instanță de fond și de o instanță de apel, care au fost competente de a examina toate chestiunile de fapt și de drept relevante litigiului (a se vedea, *mutatis mutandis*, *Levages Prestations Services v. Franța*, 23 octombrie 1996, para. 48; *A. Menarini Diagnostics S.R.L. v. Italia*, 27 septembrie 2011, para. 59; *Akaki Tchaghiashvili*, ibidem, para. 34).

În sfârșit, în limitele impuse de art. 439 alin. (3) din Codul de procedură civilă, instanța conchide că recursul dedus judecării nu corespunde cerinței de a fi „efectiv”, adică nu s-a bazat exclusiv pe chestiuni de drept, care ar cuprinde încălcări esențiale sau aplicări eronate din partea instanței judecătorești ierarhic inferioară a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural. Din aceste raționamente, completul Colegiului constată existența temeiului prevăzut la art. 433 lit. a) din Codul de procedură civilă, fiind respectat, în viziunea instanței, raportul rezonabil de proporționalitate între mijloacele utilizate și scopul urmărit.

În conformitate cu art. 440 alin.(1) din Codul de procedură civilă, în cazul în care se constată existența unuia din temeiurile prevăzute la art. 433, completul din 3 judecători decide în mod unanim, printr-o încheiere motivată irevocabilă, asupra inadmisibilității recursului. Încheierea se emite conform prevederilor art. 270 și nu conține nici o referire cu privire la fondul recursului.

Astfel, având în vedere circumstanțele stabilite supra, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție decide în mod unanim că recursul declarat de către Vladimir Gonța nu ridică probleme de drept și nu poate fi acceptat spre examinarea în fond, urmând a fi considerat inadmisibil.

În conformitate cu art. 270, art. 433 lit. a) și art. 440 alin. (1) din Codul de procedură civilă, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e:

Recursul declarat de către Vladimir Gonța se consideră inadmisibil.
Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului,
Judecător

Tatiana Vieru

Judecători

Nicolae Craiu

Oleg Sternioală